

SLADKÝ ŽIVOT

Abby Greenová
Kráska, která
ho probudila

ABBY GREENOVÁ

KRÁSKA, KTERÁ HO
PROBUDILA

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsme si povídali o tom, že zdrojem rady příběhů, které Vám měsíc co měsíc přináším, jsou pro autorky klasické pohádky. Je tomu tak i tento měsíc, ale přece jenom je tu jeden rozdíl...

Co kdyby totiž Popelčina „zlá sestra“ nebyla vůbec zlá? A Popelka byla naopak tak trochu drzá a možná i protivná? Případně Popelka, která by byla předtím, než by se stala umouněným děvčetem sedícím v koutku, princeznou? A co kdyby Sněhurka probudila polibkem prince, a ne princ Sněhurku? Nebo Šípková Růženka, která by se prosekala růžovými houštinami, aby osvobodila prince? A k tomu přidejte úplně na hlavu postavené vyprávění o krásce a netvorovi. A malou mořskou vílu, na kterou princ nezapomene (a ona se kvůli němu neutrápí).

Několikrát se v příbězích setkáte s postavami, o nichž jste již mohla číst dříve – případně s hrdiny, kteří (nebo jejich blízcí) za Vámi přijdou znovu v následujících měsících.

Nalákal jsem Vás? Tak to jsem moc rád!

S láskou

Váš Harlequin

Abby Greenová

**KRÁSKA, KTERÁ HO
PROBUDILA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Kiss She Claimed from the Greek

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Abby Green

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9289-4 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-9290-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-9291-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Ještě tam je.

Rozbušilo se jí srdce. Pořád se nemohla rozhodnout, jestli má do soukromého pokoje vejít. Nebyla lékařka, nebyla ani sestra, byla jen uklízečka a roznášela jídla, takže tam neměla co dělat.

A ten, kdo tam ležel, nebyl v takovém stavu, aby mu něco k jídlu přišlo vhod. Byl v bezvědomí.

Byl v hlubokém bezvědomí, když ho před několika dny přivezli do nemocnice. Našli ho na úpatí hory Ben Kinraig, nejznámější hory Gallinvachu. Na malý skotský ostrov se vypravovali lidé z celého světa, aby se pokusili vrchol hory zdolat. Byl jedním z nich.

Neměl žádné osobní doklady, nikdo o něm nic nevěděl. Horolezci, kteří ho našli, se domnívali, že jeho krosna zmizela v nějaké horské průrvě.

Kromě boule na hlavě neměl žádné zranění. Jen byl v bezvědomí.

Sofie se postavila k nohám jeho lůžka a dívala se na něho. Měl obnažený hrudník, z ruky mu vedla hadička ke stojanu s nitrožilní výživou. Naslouchala pípání přístroje, který monitoroval funkci pacientova srdce. Uklidňovalo ji, přestože to byl pro ni naprosto neznámý člověk.

Ale byl hrozně sám. Nebyl nikdo, kdo by ho postrádal, nikdo, kdo by ho znal, nikdo, kdo by ho

miloval, a to Sofii hluboce dojímalo. Cítila s ním duševní spřízněnost.

Narodila se tady na ostrově. Žila tu celý život jako jediné dítě rodičů, kteří nedávno zemřeli, a žádné jiné příbuzné neměla. Pocitu izolovanosti a osamělosti se nedokázala zbavit ani v přítomnosti dobrých přátel, protože měl počátek hluboko v její minulosti. Asi proto ji to k neznámému muži tak přitahovalo.

V uplynulých několika dnech, vždycky po práci, nešla domů, ale zamířila sem. Seděla nějakou dobu tiše u jeho postele, jako by chtěla, aby věděl, že je tu někdo, komu na něm záleží.

Vždycky se jí zmocnily výčitky svědomí, když si uvědomila, že za ním chodí i z jiného důvodu.

Byl to nejhezčí muž, jakého kdy spatřila, a jeho vzhled na ni silně zapůsobil.

Jako by celý dosavadní život spala v nějaké kukle a najednou, při pohledu na něho, kukla praskla a Sofie se ve svých třiatdvaceti letech probudila. Cítila bolest, vzrušení, sexuální touhu.

Život v ústraní vedla dobrovolně. Žila s rodiči, kteří trpěli mnoha zdravotními problémy. Nejraději se zdržovali poblíž domova nejen kvůli zdravotním potížím, ale také proto, že měli strach z dlouhých cest a z létání.

A tak nikdy necestovali dál než do míst, na něž se mohli dostat lodí nebo vlakem. Jednou o letních prázdninách, když bylo Sofii šestnáct let, se vypravili na týden do severní Francie. Bylo to nejexotičtější místo, jaké navštívila.

Když spolužáci po ukončení střední školy jeli na výlet do jižní Evropy, aby si užili slunce, nemohla s nimi jet, protože zemřel táta. Svého rozhodnutí nelitovala, protože rodiče byli její všechno a hluboce je milovala.

Většina vrstevníků ostrov opouštěla. A ti, kteří zůstali, se usadili a založili rodinu. Ona se starala

o vážně nemocnou matku. Teprve teď se Sofie z bolesti nad jejím odchodem pomalu vzpamatovávala.

Asi proto, říkála si, mě ta nehybná postava tak přitahuje, protože poprvé za dlouhou dobu necítím jen bolest ze smrti rodičů, ale i něco jiného. Ale byla k sobě upřímná, protože si uvědomila, že něco jiného cítila jen při pohledu na něj.

Byl krásný. Bylo vidět, že je vysoký a že má atletickou postavu. Neměl ani gram tuku navíc. Svaly ramen, paží a hrudi měl obdivuhodně vypracované.

Tmavé vlasy měl husté a zřejmě dlouho nestříhané. Přemýšlela, jaké oči má pod širokým tmavým obočím. *Asi tmavé,* říkála si a zachvěla se při představě, že je teď otevře a podívá se na ni...

Jeho tváři dominoval aristokratický rovný nos. Tmavé strniště nedokázalo zakrýt pevnou a výraznou bradu a krásně tvarované rty.

Srdce se jí rozbušilo.

Měl plné a na muže až příliš krásné rty. Lákaly k polibku.

Sofie odtrhla pohled od jeho rtů a zadívala se na jeho levou paži. Na bicepsu měl tetování. Netroufla si podívat se zblízka, ale vypadalo to jako nějaké zvíře – vlk? – uprostřed kruhu.

Zkoumala pohledem širokou hrud', porostlou jemnými tmavými chloupky, svalnaté břicho. Byl od pasu dolů zakrytý, takže Sofiin zvědavý pohled už nemohl putovat níž.

V údivu nad svým naprosto netypickým chováním prudce odvrátila pohled. Šla k nočnímu stolku a přerovnála věci, které na něm stály: sklenici s vodou, karafu, krabičky s ubrousky, aby nějak ospravedlnila důvod, proč tady je.

Měla dojem, že od chvíle, kdy se objevil v nemocnici, přišla o zdravý rozum, protože představy, jimiž se opájela, nebyly normální... Jako by to nebyla ona.

Fascinoval většinu ženského personálu a dokonce i některé muže. Jenže ona měla pocit, že patří jí, že jen ona dokáže pochopit, jakými pocity osamělosti trpí. *Jsem blázen, vždyť je v bezvědomí, není schopný něco cítit. Jakmile se probere, určitě se bude chtít okamžitě spojit se svými blízkými. Mým představám by se vysmál.*

Bílé ložní prádlo zvýrazňovalo snědou barvu jeho kůže. Určitě nebyl odtud. Jako by sem přiletěl z nějakého paralelního vesmíru, aby ji odtud odvedl...

Ztrácím soudnost, pomyslela si.

Věděla, že by se tu neměla tak dlouho zdržovat, ale s odchodem otálela. Dívala se na něho. Vypadal mírumilovně, přesto měla dojem, že je to jen zdání, že za tím zdánlivým klidem se ukrývá spousta energie. A on jen čeká, až ji bude moci uvolnit. Zachvěla se a pohledem se vrátila k jeho ústům, nejdokonalejším ústům, jaká kdy viděla. *Jaká asi jsou na dotek? Teplá? Pevná?*

Ani za milion let by se žena jako ona – ve všem všudy obyčejná – nemohla přiblížit k muži jako on.

Najednou ji napadlo něco neuvěřitelného. Toužila zjistit, jaké by to bylo, kdyby cítila jeho rty na svých.

Než ji mohl zdravý rozum zastavit, sklonila k němu hlavu. Jen pár centimetrů nad ním se zarazila a pohlédla mu do tváře. Zavřela oči a přitiskla rty k jeho ústům.

Bylo to přesně takové, jak si to představovala, dokonce mnohem lepší. Měl pevné, jemné a teplé rty.

Sofie tak několik vteřin setrvala. Zavřela oči a skoro si přála, aby se pohnul a její polibek opětoval.

Ale samozřejmě se nepohnul a ona si náhle uvědomila, že překročila všechny meze: profesní, osobní, etické.

Uskočila, tváře jí hořely. Zatřásla hlavou, jako by se chtěla dostat z transu. *Musím hned odejít a pustit*

záhadného cizince z obluzené mysli. Ještě že mě čekají dva dny volna. Potřebovala si vyčistit hlavu.

Napřímila se, otočila se a chtěla odejít, ale zápěstí jí sevřela velká dlaň. Vyjekla, otočila hlavu a podívala se na muže na posteli. Kdyby ji nedržel, omdlela by. Držel ji. Byla jako v pasti.

První, co ji napadlo, bylo: *nemá tmavě hnědé oči, má je zelené.* Otevřel ústa. Ještě před malou chvílí si přála, aby je otevřel a opětoval její polibek. Nemohla se vzpamatovat – bylo to k neuvěření. Třeštila jí hlava. *Nesním? Nemám halucinace?*

Mračil se. Pak promluvil. Hlubokým hlasem něco říkal jakýmsi hrdelním jazykem, který v životě neslyšela.

Neměla halucinace. Přinutila se ustálit dech a soustředit se. „Promiňte, ale co jste říkal?“

Muž se ještě víc zamračil. Zadíval se na ni, upřeně jí chvíli pozoroval a pak se zeptal: „Kde to ksakru jsem?“

Zmáčkla zvonek u postele. Sestry a lékaři přiběhli okamžitě.

Byla ráda, že může vyklouznout z pokoje dřív, než někoho napadne, aby se zeptal, co tam pohledává.

V příštích dvou dnech se Sofie přistihla, že si sahá na místo na zápěstí, kde ji držel. Pořád cítila jeho dlouhé prsty... ještě dlouho ji tam páčila kůže.

Probudila jsem ho svým polibkem?

Zakroutila hlavou. *To je šílené. Pohádky přece nejsou.*

Zapnula si poslední knoflík blůzy nemocničního stejnokroje. Vzdychla, když se zahlédla v zrcadle.

Byla bledá a tmavé vlasy tu bledost ještě umocňovaly. Ve Skotsku sice skoro vrcholilo léto, ale možnost, že by se člověk aspoň teď trochu opálil, byla mizivá.

Halena stejnokroje se jí přes prsa napínala. Znovu si povzddechla a pokusila se ji stáhnout dolů. Už si mockrát pomyslela, že kdyby byla trochu vyšší než slabých sto šedesát centimetrů, její křivky by byly souměrnější a vypadala by lépe. Ale naneštěstí zdědila postavu a vyvinuté poprsí po milované babičce Morag. Zdědila po ní i boky. S tím se nedalo nic dělat.

Zavřela šatní skříňku a snažila se na *něho* nemyšlet. Jenže ve chvíli, kdy překročila práh nemocnice, neslyšela nic jiného než novinky o tajemném muži, který prý ztratil paměť. Prý nevěděl, kdo je.

A nevěděl to zřejmě ani nikdo jiný. Nebyla hlášená žádná pohřešovaná osoba a nevědělo se, jestli cestoval sám, nebo ještě s někým.

Ale mimo ztrátu paměti a malou bouli na hlavě se muž vyznačoval dokonalým zdravím. Sofie se začervenala, když si vybavila, jak vypadal a co cítila, když se na něho dívala. Dveře do šatny se prudce rozletěly a Sofie se k nim podívala s pocitem, že se něčím provinila. Byla to její kamarádka, zdravotní sestra Claire. „Potřebují tě v privátním pokoji, Sofy. Někdo tam shodil vázu s květinami na zem a je zapotřebí to hned uklidit.“

Sofie zalapala po dechu. „V pokoji, kde je ten pacient?“

Claire zakroutila očima. „To bude nejspíš tam. V našem *jediném* privátním pokoji.“

„Takže on tam pořád je?“

Kamarádka se na ni zamračeně zadívala. „Ano, on tam pořád je. Co je s tebou?“

Sofie zůstala stát jako opařená. Zpanikařila, když si představila, že ho zase uvidí. „Nic, vůbec nic. Hned tam jdu.“

Zašla si pro pár věcí na úklid a zamířila do soukromého pokoje. Před dveřmi se zastavila a zaváhala,

jestli má vstoupit, protože zevnitř slyšela hlasy, ale vtom se dveře otevřely a v nich se objevila vrchní sestra. Sofii se zdálo, že vždycky klidná vrchní sestra je hodně vystresovaná. „Och, výborně, Sofie. Pojď sem a uklid' ten nepořádek, než na tom někdo uklouzne a zlomí si nohu.“

Sofie vešla do místnosti. Pacienta hned neviděla, protože v pokoji byl lékař a ředitel nemocnice. Stáli před postelí, mluvili tlumenými hlasy a bránili jí ve výhledu.

Když uhnuli trochu stranou, spatřila ho. Seděl na posteli a opíral se o polštáře. Už neměl obnaženou hrud'. Měl na sobě nemocniční župan. Byl nepochybně vzhůru a jakoby ve střehu. Pohled na něho ji zbavil dechu.

Upřel na ni pohled svých neuvěřitelně krásných zelených očí. Vlasy měl rozčuchané. Byl zarostlejší, ale byl ještě hezčí, než jak si ho pamatovala. *A ty jeho rty...* Teď je měl stažené do přísné čárky. Vybavila si, jak hladké a pevné byly pod jejími ústy.

„Sofie?“

Sofie se zatvářila provinile, když zjistila, že ředitel nemocnice a lékař ji pozorují.

„Ta rozbitá váza je na druhé straně postele,“ netrpklivě se ozvala vrchní sestra.

S planoucí tváří a se skloněnou hlavou obešla Sofie postel a sehnula se k rozbité váze, rozlité vodě a rozházeným květinám.

Tmavovlasá mladá žena, která se objevila v místnosti, mu byla povědomá, a protože nic jiného mu povědomé nebylo, zpozorněl. Jako by do mlhy, která halila jeho vědomí, pronikl paprsek světla. Blok v hlavě mu už nepřipadal tak obrovský.

Sledoval, jak s mopem, hadrem a kýblem rychle přešla na druhou stranu lůžka.

Chtěl si ji důkladně prohlédnout, ale musel věnovat pozornost nekonečným debatám, jejichž byl předmětem. Chtěl jí říct, aby šla k němu blíž, aby si ji mohl prohlédnout. Ale byla sehnutá, sbírala ze země střepy a dávala je do nějakého sáčku. Když se sklonila, rozevřel se jí výstřih blůzy stejnokroje a v něm zahlédl bujné poprsí.

Napřímila se a konečně ji spatřil celou. Měla drobnou, ale velmi hezkou postavu. Měla postavu bohyň: plná ňadra, oblé boky, útlý pas. Hedvábně lesklé vlasy černé jako uhel měla vzadu sepnuté. Měla jemnou světlou pleť a velké, tmavě modré, skoro fialové oči. *Velmi neobvyklá barva*, pomyslel si.

Jak to můžu zjistit, když se na mě nepodívá? Už jsem ji viděl někdy dříve? Proč je mi tak povědomá? V hlavě mu bolestivě tepalo, jak se na to snažil přijít.

Přál si, aby se na něho podívala, ale nezvedla ani na chvíli hlavu, plně se soustředila na svoji práci. Rozladilo ho to, jako by nebyl zvyklý, že se mu ženy vyhýbaly pohledem. Měl nejasný pocit, že většinou to bylo naopak. Díval se na její zružovělé tváře a náhle ve slabinách pocítil nával sexuální touhy.

Doktor si významně odkašlal, a proto od ní musel odvrátit pohled a věnovat pozornost třem nezajímavým lidem, z jejichž nekonečných otázek ho rozbolela hlava.

„Není důvod, proč byste měl zůstat dál v nemocnici, ale na druhou stranu je zřejmé, že nemáte kam jít a že dokonce ani nevíte, jak se jmenujete,“ řekl lékař.

Začali se zase bavit mezi sebou. „Všechny hotely i penziony jsou v tomto ročním období obsazené...“ prohlásil ředitel nemocnice.

„Navrhl bych mu, že může jít k nám, ale náš dům je plný až po střechu,“ informoval je rychle doktor.

„Ke mně přijede máma,“ řekla vrchní sestra.

„A co u Simmondsů? Ti mají skoro vždycky jeden nebo dva pokoje volné...“

„Ti ale na léto pronajali celý dům, protože jeli navštívit rodinu na jih.“

„Ne, opravdu? Nevěděl jsem, že odjeli. Julie přece vyrábí pro obchod se suvenýry nové patchworkové deky. Ale jestli tu opravdu není –“

Muž zvedl ruku a tím přerušil jejich dohady. Podíval se na dívku, která vytírala mopem podlahu. Ohon z černých hedvábných vlasů měla přehozený přes jedno rameno. Byl hodně dlouhý, skoro se dotýkal nadra. Ukázal na ni. „Budu bydlet u ní.“

Všichni strnuli. Jeho rezolutní prohlášení všechny překvapilo. Pomalu se narovnala, podívala se na něho a zjistila, že ukazuje na ni. Vykulila oči. *Byly tmavě modré, určitě tmavě modré*, pomyslel si. A v tom si na něco vzpomněl.

„To vy jste byla v mém pokoji, když jsem se probral,“ vyhrkl. „Byla jste to vy.“

Zrudla.

„Já... ano, byla jsem tady, když jste se probudil. Zavolala jsem lékaře a sestry.“

Měl dojem, že se stalo ještě něco, ale nemohl přijít na to, co to bylo. Vzpomněl si, že ji držel za zápěstí a že měla jemnou kůži a chladnou ruku. Všechno ostatní mu unikalo.

Vrchní sestra si odkašlala. „Obávám se, že bydlet u Sofie není ten nejlepší nápad.“

Sofie. To jméno se k ní hodí. Je měkké. Je jako její křivky. Znovu se na něho podívala a zjistil, že nevnímá jen její měkkost, cítil i něco tvrdšího. Zafal zuby. Jeho vzrušení to nezmírnilo.

Nemohl od ní odtrhnout pohled. Vrchní sestru ignoroval, jako by nic neřekla. „Můžu u vás bydlet?“ zeptal se Sofie.

Zamrkala. Všiml si, že dívka má dlouhé tmavé řasy.

Měla jemnou porcelánovou pleť bez mejkapu. Byla krásná. Ve tváři se jí odrážela každá emoce.

Raději si dal ruku do klína. *Tohle se mi na veřejnosti určitě nikdy nestalo, nebo ano?*

Odvrátila od něho pohled a zahleděla se na lékaře a vrchní sestru. Kousala se do rtu. „No... já... já si myslím, že by to šlo. Rodiče u nás občas pokoje pronajímali.“

Měla hlubší hlas – melodický a příjemný. Jeho nervová zakončení se zachvěla. Nedivil si, že mu byla povědomá. Už se setkali.

Vrchní sestra přešla k Sofii. „Sofie, pokud by to byl problém, nemusíš s tím souhlasit – je to velice neobvyklá situace.“

Sofie pokrčila rameny. „Víte, že žiju sama. Od té doby, co maminka zemřela, mám v domě hodně volných pokojů. Připadá mi to jako přijatelné řešení.“

Ozval se i lékař. „Opravdu ho můžete u sebe ubytovat? On bude potřebovat dohled, budeme ho muset sledovat. Může se mu vrátit paměť, a to je velmi traumatizující okamžik. Bude muset chodit do nemocnice na kontroly, abychom měli jistotu, že je zdravý a že se u něho neprojevily následky nějakých vnitřních zranění.“

„Zařídíme, aby k vám pravidelně docházela zdravotní sestra. Pokud jste opravdu ochotná ubytovat ho ve svém domě, Sofie, dostanete volno, abyste mohla být s ním,“ přidal se ředitel nemocnice.

„Placené volno?“ Otázku položil automaticky. Překvapilo ho, že se chtěl ubezpečit, že bude o ni postaráno i po finanční stránce. Napadlo ho, že asertivita a dodržování pravidel bylo pro něho nejspíš tak přirozené jako dýchání.

Někdo si odfrkl. „No, to se rozumí samo sebou. Sofie přece poskytuje nezištnou pomoc. Využijeme toho, dokud se nám nepodaří zjistit vaši identitu...“

V tu chvíli se mužovou myslí kmitlo jméno. Byl si